

то съ щаба било още прѣди три дни на брѣговетѣ на Тунджа, на 16 версти отъ Казанлъкъ, нѣ вчера трѣба да трѣгнало за Стара Загора, а една дружина съ бригадниа командиръ, Князь Вяземскій, стои на Шипченския проходъ. Всичкия кавалерійски отрядъ на генералъ Гурко, самичка Гурко и Лейхтенбергскитѣ герцоги се намираше вече въ Стара Загора, а въ Казанлъкъ оставени само казацитѣ на полковника Чернозубова, 15 ѿ стрѣлковий баталионъ и 10 — 20 опълченци подъ общето началство на генерала Рауха. „Вий, ако можете, обърнете се къмъ него, той е много добъръ човекъ“ посвѣтваме Поповъ. Павелъ Николаевичъ се плаче отъ мѣчното свое положение „всички се“ казва „пѣхатъ съ различни искания и жалби, а какъ да ги удовлетворишъ самичекъ незнаешъ. Казватъ ти бжди комендантинъ и — бивашъ! а въ какво се състоятъ мойгѣ права и обязанности, кждѣ е началото и кждѣ е конца — знаешъ! Учреденъ за првъ пѣтъ градскій съвѣтъ, на когото въ числото на членоветѣ се намиратъ и двама турци, — пѣкъ Поповъ председателствува и, тѣй да кажъ, насочва пѣтя на дѣйствиа на съвѣта. „Най неприятното е“, казва Поповъ, „когато жителитѣ откриватъ нѣкой баши-бозукъ въ направенитѣ отъ него звѣрства и искатъ да се извърши надъ него и съдъ и смъртъ. Не отдавна двама обѣсихме, тѣ умрѣха юнашки, а едина отъ тѣхъ се закали, че неговата смъртъ“ скъпо ще струва на кучетата гяури“. Азъ съобщихъ на Попова, че съмъ довелъ пленникъ низаминъ съ счупена глава и рѣка и че съмъ го оставилъ по пѣтя въ градското управление; той заповѣда да го преведатъ въ болницата, учредена за раненитѣ турци.

Надвечерь се върнахъ дома и слѣзохъ въ общата гостилница на хана; тука се срѣснахъ съ единъ докторъ и единъ мзодъ офицеринъ отъ 15-ия стрѣлковъ баталионъ; стрѣлока се плаче, че генералъ Гурко ги измѣчилъ до сущъ: „Съжалете се! на рамената на нашата бригада се опира всички отрядъ, всичко време вървимъ безъ спирање напрѣдъ съ бой: просто се обезсилахме!“ — Ами турцитѣ какъ сѣ? — „Турцитѣ, сѣ тѣй, държатъ се догдѣ сѣ скрити, нѣ